

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **T.D.**,, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odbor dopravní správy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.9.2015, č.j. JMK 124651/2015, sp.zn. S-JMK 117544/2015/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníka se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků dle ust. 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kdy protiprávní jednání mělo spočívat v porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, kdy žalobce neměl být jako řidič motorového vozidla za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Žalobce napadá toto rozhodnutí v celém rozsahu. Žalobce proti žalovanému rozhodnutí brojí námitkou, že je nepřezkoumatelné, kdy nepřezkoumatelnost je dána nesrozumitelností žalovaného rozhodnutí. Žalobce dále konstatuje, že skutkový stav, ze kterého žalovaný

vycházel, nemá oporu ve spise, v neposlední řadě žalobce napadá výši a odůvodnění uložené sankce.

Prvním žalobním bodem je žalobcem namítána nesrozumitelnost napadaného rozhodnutí, kdy tuto spatřuje v neurčitosti výroku žalovaného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že první z přestupků byl spáchán: „dne 17.10.2014 v době kolem 13:40 hodin na ulici“, druhý z přestupků pak měl být dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spáchán: „dne 11.11.2014 v době kolem 8:00 hodin na“. Žalovaný v rámci rozhodnutí o podaném opravném prostředku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bez dalšího potvrdil. Žalobce proti žalovanému rozhodnutí namítá, že z jeho výroku nelze jednoznačně určit místa, kde měly být přestupky spáchány.

Uvádí, že skutek, ve kterém je spatřován přestupek, musí být náležitě individualizován a konkretizován, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednoznačná individualizace a konkretizace skutku je možná jen díky přesnému označení doby, kdy k němu mělo dojít a místa, kde k němu mělo dojít. Tyto náležitosti výroku rozhodnutí pak přímo stanovuje ust. § 77 zákona o přestupcích.

Jednoznačná individualizace skutku má sloužit toliko k tomu, aby tento skutek nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Jen jednoznačnou individualizací a konkretizací skutku lze vyloučit možnost, že pro tento skutek již nebylo zahájeno správní řízení, překážka věci zahájené (litispendence), že o tomto skutku již nebylo pravomocně rozhodnuto, překážka věci rozhodnuté (rei iudicate), kdy současně individualizací a konkretizací skutku musí být naplněna právní zásada ne bis in idem, tedy že pachatel protiprávního jednání může být pravomocně potrestán za skutek toliko jednou.

Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, místo spáchání údajných přestupků označil pouze pomocí ulice, kde k nim mělo dojít. Žalobce konstatuje, „ulice v“ není jednoznačný pojem, už proto, že tato „ulice“ není pouhou jednou ulicí, ale „konglomerátem ulic“, které jsou svým charakterem, možnými výhledovými poměry, atp., zcela odlišné, existují pak místa (např. mezi domem), kde vede také ulice, avšak jde o neveřejnou účelovou komunikaci, na které neplatí silniční zákon.

Obdobná situace je v případě ulice, která je dlouhá téměř půl kilometru. Zároveň jde též o více ulic, se zcela jiným charakterem, na kterých jsou parkoviště, jakož i úseky, které jsou neveřejnými účelovými komunikacemi. Žalobce namítá, že vymezení místa spáchání přestupku v rámci úseku dlouhého několik stovek metrů není pro účely individualizace a konkretizace skutku v rámci výroku rozhodnutí dostatečné. Místo spáchání přestupku mohlo přitom být označeno jednoznačně přesněji, například uvedením čísla popisného budovy, před kterou k přestupku mělo dojít apod.

Žalobce tedy konstatoval, že výrok žalovaného rozhodnutí je co do vymezení místa, kde k přestupkům mělo dojít, neurčitý. Neurčitost výroku rozhodnutí pak způsobuje nesrozumitelnost rozhodnutí samého, kdy nesrozumitelné rozhodnutí není možné přezkoumat a musí být zrušeno.

Žalobce dále namítal, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech. Jediné relevantní důkazy, které byly za účelem zjištění skutkového stavu provedeny, byly svědecké výpovědi zasahujících policistů. Ohledně samotných svědeckých výpovědí žalobce konstatuje, že byly provedeny v rozporu s právním řádem, kdy z tohoto důvodu tyto důkazy musí být označeny jako nezákonné a v rámci zjišťování skutkového stavu tak k nim nemůže, resp. nemělo být přihlíženo.

Správní řád ani zákon o přestupcích postup v rámci provádění důkazu svědeckou výpovědí neupravuje. Cestou analogie tak musí být použita nejbližší procesně právní úprava, kterou je trestní řád, neboť též řízení o přestupku je sui generis obviněním trestním, a obviněný tak má právo na zachování obdobných práv, jako obviněný z trestného činu; minimálně má právo na to, aby výslech svědka byl veden spravedlivým způsobem, který stanoví zákon (trestní řád).

Prvotní pochybení, které se správní orgán prvního stupně v rámci provádění důkazu svědeckou výpovědí dopustil bylo, že svědci nebyli dotázáni před zahájením samotného výslechu na jejich poměr k projednávané věci a ke stranám a též na okolnosti významné pro zjištění jejich hodnověrnosti. Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně sice konstatoval, že neshledal žádný důvod k pochybnostem o nepodjatosti a nevěrohodnosti vyslechnutých svědků, současně však poměr zasahujících policistů k věci, resp. účastníkům řízení o přestupku nijak nezjišťoval. V řízení o přestupku, jakožto řízení trestního charakteru, se plně aplikuje zásada vyšetřovací, kdy odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží plně na správním orgánu. Žalobci přitom nemusí být známy veškeré důvody, pro které mají svědci poměr k věci, nebo jejím účastníkům.

Správní orgán bez dalšího konstatoval nestrannost a nezájatost svědků v rámci hodnocení svědeckých výpovědí, skutkový stav k podložení takového závěru však nebyl žádným relevantním důkazem prokázán. Správní orgán měl přímo ze zákona (analogie s trestním řádem) povinnost dotázat se svědků na jejich poměr k věci, k účastníkům řízení popřípadě jejich zástupců. Správní orgán prvního stupně takto neučinil a postupoval v rozporu se zákonem. Případnou zaujatost svědků nelze vyloučit, tato skutečnost se tak mohla přímo promítnout do správnosti žalovaného rozhodnutí.

Dále správní orgán prvního stupně v rámci provádění důkazů svědeckou výpovědí pochybil, když nedodržel zákonem stanovený postup v rámci samotného provádění důkazu svědeckou výpovědí. Výše uvedené ustanovení trestního řádu konstatuje, že svědek má primárně soustavně a bez přerušování vyličit všechny rozhodné skutečnosti. Hlavní částí je tedy část samostatná, spontánní, kdy teprve za účelem odstranění případných neúplností, nejasností či rozporů, mohou být svědkovy kladeny otázky. Tento postup je přímo upraven v ust. § 101 odst. 3 trestního řádu. Správní orgán prvního stupně však výslech zasahujících policistů prováděl tak, že svědkům nenechal možnost souvislého a samostatného vyličení všech rozhodných skutečností a rovnou přistoupil ke kladení otázek.

Pro dovození nezákonnosti tohoto důkazu je nezbytné argumentovat smyslem a účelem postupu ust. § 101 odst. 2 a 3 trestního řádu. Cílem a smyslem svědecké výpovědi je, aby svědek vyličil rozhodné skutečnosti, které v určité době na určitém místě vnímal.

Pokud jsou svědkovi okamžitě po započetí výsledku kladený otázky, je tento svědek od počátku směřován v rámci provádění svědecké výpovědi k uvádění skutečností, jež chce slyšet osoba výsledk provádějící. Svědek je pak co do rozsahu a obsahu uváděných skutečností přímo ovlivňován a limitován kladenými otázkami.

V rámci provádění důkazu svědeckou výpovědi zasahujících policistů pak bylo též pochybeno v rámci způsobu vyličení rozhodných skutečností samotnými svědky. Zasahující policisté v rámci provádění výsledku shodně použili slovní formulaci: „K dané věci uvádím, že vše co mohu uvést je zaznamenáno v přestupkovém spise a nežádám dalšího doplnění“. Žalobce konstatuje, že je nepřipustné, aby se svědek v rámci svědecké výpovědi jakkoliv odkazoval na skutečnosti uváděné ve spise vedeném správním orgánem a následně, aby bylo k odkázaným skutečnostem správním orgánem přihlíženo. Tento postup je v rozporu se samotným smyslem a účelem svědecké výpovědi. Svědecká výpověď je toliko ústním úkonem, kdy svědek ústně a souvisle vypovídá ústně. Není přípustné, aby jen „přečetl“ písemně zpracované vyjádření či se dokonce odkázal na spis vedený u správního orgánu. V samotném spise byl ostatně uložen pouze úřední záznam o přestupku. Úřední záznam však není důkazním prostředkem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Úřední záznam slouží pouze jako podklad správnímu orgánu k posouzení, jaké důkazy budou v řízení za účelem zjištění skutkového stavu provedeny. Na základě úředního záznamu pak může správní orgán rozhodnout, že provede důkaz svědeckou výpovědí. Svědecká výpověď pak bude oním relevantním důkazem, ke kterému bude možno přihlídnout. Je naprosto absurdní, aby se svědek v rámci své výpovědi odkazoval na úřední záznam. Tento postup je proti smyslu a účelu samotného dokazování.

Jediný relevantní důkaz, který správní orgán za účelem zjištění všech rozhodných skutečností provedl, byly svědecké výpovědi zasahujících policistů. V rámci provádění těchto důkazů však došlo k tolika pochybením, že musí být označeny za nezákonné. K nezákonným důkazům nelze z povahy věci přihlídnout.

Žalobce v neposlední řadě napadá výši a odůvodnění uložené sankce. Správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 2.000,- Kč. Žalobce měl svým jednáním porušit § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, čímž měl spáchat přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona stanovuje, že za přestupek dle § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona, lze uložit pokutu v rozmezí od 1.500,- do 2.500,- Kč. Správní orgán prvního stupně tedy uložil pokutu v polovině zákonem stanovené sazby, kdy však uložení pokuty v takovéto výši nebylo správním orgánem prvního stupně relevantně odůvodněno.

V rámci odůvodnění uložené sankce správní orgán prvního stupně uvedl: „V neprospěch obviněného přihlédl Městský úřad Boskovice ke skutečnosti, že obviněný cca v období jednoho měsíce porušil stejnou povinnost uloženou mu v ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění.

„V neprospěch obviněného přihlédl Městský úřad Boskovice i ke skutečnosti, že obviněný se přestupku dopustil úmyslným konáním“.

Žalobce uvádí, že se údajně dopustil dvou skutků, které měly naplnit stejnou skutkovou podstatu přestupku. Oba přestupky byly spáchány ve vícečinném souběhu. Oba tak byly spáchány ještě před tím, než bylo o kterémkoliv z nich příslušným správním orgánem pravomocně rozhodnuto. V rámci společného řízení se o obou přestupcích spáchaných ve vícečinném souběhu ukládá sankce, kdy samotné uložení sankce je ovládáno zásadou absorpční. Podle této zásady se ukládá sankce za oba přestupky podle toho přestupku, jenž je zákonem trestaný přísněji. Nelze tak přihlížet k okolnosti, že žalobce naplnil dvakrát po sobě stejnou skutkovou podstatu přestupku jako k okolnosti přitěžující. Správní orgán by tak mohl učinit v případě, kdy byl pachatel již dříve byl za stejný přestupek potrestán, tedy když by došlo k recidivě žalobce. Jelikož k recidivě žalobce nedošlo, přestupky byly spáchány pouze v souběhu, nemohl správní orgán považovat tuto skutečnost jako skutečnost přitěžující a odůvodňovat tak výši sankce.

Jako další přitěžující okolnost správní orgán prvního stupně uvedl, že se žalobce měl přestupků údajně dopustit úmyslně. Z provedeného dokazování nevyplývá nijak skutečnost, že by bylo přímým cílem žalobce porušit právní povinnost, úmysl přímý tedy nelze z podkladů obsažených ve spise nijak dovodit. Srozuměním zákon myslí případ, kdy je pachatel smířen s následkem, který se mu jeví jako pravděpodobný, aniž by spoléhal na určitou konkrétní skutečnost, která by vzniku tohoto následku mohla zabránit. Ani úmysl nepřímý nelze na základě provedeného dokazování nijak dovodit. Nebylo nijak prokázáno, že by se žalobce dopustil protiprávního jednání úmyslně. Úmyslné jednání tedy nemůže být bráno jako přitěžující okolnost.

Žalovaný v rámci stanovení výše sankce neuvedl žádné relevantní přitěžující okolnosti. Na základě těchto skutečností je výše sankce nedůvodná, kdy pokuta měla být uložena v nejnižší možné zákonem stanovené výši.

Žalobce dále namítá nezákonnost provedeného dokazování. Řízení o přestupku je řízením o trestním obvinění, pro které se dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, koná ústní jednání.

Veškeré důkazy pak musí být prováděny při jednání. Dokazování mimo ústní jednání je v řízení o přestupku nepřipustné.

Správní orgán písemností ze dne 22.5.2015 vyrozuměl žalobce o provádění dokazování mimo ústní jednání. Již z tohoto předvolání zjevně vyplývá, že stěžejní (a jediné) důkazy byly provedeny mimo ústní jednání, tedy nezákonně. Na okraj pak žalobce konstatuje, že specifikovaným přípisem nebyl poučen ani o tom, že důkaz svědeckou výpovědí může být proveden v nepřítomnosti žalobce, pokud se z tohoto neomluví. Žalobce chápal provedení dokazování mimo ústní jednání tak, že správní orgán provede pouze výslech svědků, a následně při ústním jednání bude provádět důkaz jejich výpovědí.

Následně správní orgán usnesením ze dne 18.6.2015 vyzval žalobce k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení předmětného usnesení.

Správní orgán však žalobci nedal najevo, že po uplynutí předmětné lhůty bude vydáno rozhodnutí, ani že má shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí. Žalobci na podkladě předmětného usnesení nemohlo být zřejmé, že správní orgán nebude dále pokračovat v provádění dokazování.

Takovým postupem byl žalobce krácen na svých právech. Takovýto postup správního orgánu představuje podstatnou vadu řízení

Dále žalobce namítal, že ho správní orgán krátil na jeho právech, když mu neposkytl možnost odstranit vady podání – banketního odvolání.

Správní orgán je v zásadě povinen upozornit účastníka řízení na vadu podání - odvolání, spočívající v absenci odvolacích důvodů, a stanovit mu přiměřenou lhůtu k jejímu odstranění. K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.3.2009, č.j. 1 As 4/2009-53. Ke shodným závěrům pak dospěl také druhý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4.11.2011, č.j. 2 As 99/2010-67, dle kterého... „*Lze proto shrnout, že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ustanovení § 37 odst. 2 o z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nepostupoval-li v dané věci správní orgán tímto způsobem, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobilá vyvolat nezákonnost rozhodnutí. Pokud městský soud takto vydané rozhodnutí pro uvedenou vadu nezrušil, rozhodl nezákonně.*“

Správní orgán žádnou obdobnou výzvu žalobci neadresoval. Po podání odvolání správní orgán vyzval žalobce usnesením ze dne 18.8.2015 k tomu, aby odstranil nedostatek podání ve lhůtě 5 dnů. Správní orgán však nekonstatoval, o jaký nedostatek podání se mělo jednat, přičemž ve výroku usnesení je uvedeno, že žalobce „může odstranit nedostatek podání dle ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.“, přičemž z takového výroku není zřejmé, jakou vadou podání trpělo; usnesení tak nasvědčovalo tomu, že podání trpí spíše vadou formy spočívající v absenci elektronického podpisu.

Žalobce má za to, že absenci řádné, srozumitelné výzvy k doplnění odvolání o důvody podaného odvolání ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu byl zásadním způsobem krácen na svých právech a tato vada řízení představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a je tak zrušovacím důvodem dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., pro nesrozumitelnost výroku rozhodnutí z důvodu absence specifikace místa protiprávního jednání, dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., pro nesprávně zjištěný skutkový stav, kdy správní orgán vadně přihlížel k procesně nepoužitelným důkazům a dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro absenci řádné výzvy k doplnění odvolání a k realizaci práv dle § 36 odst. 3 správního řádu.

Dále požadoval, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné.

Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupcích.

Žalovaný předně uvedl, že v průběhu přestupkového řízení se žalobce, ani jeho zmocněnec, k věci nevyjádřili, nevznikli žádné konkrétní výhrady stran přestupků, o nichž bylo vedeno řízení. V rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43 (dostupném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru žalovaného plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce zůstal v průběhu celého správního řízení zcela pasivní, a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, toto odvolání však nebylo odůvodněno ani doplněno, a to ani poté, co byl správním orgánem vyzván k jeho doplnění. Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce neučinil.

Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Právě z důvodu

účelového uplatnění námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav až v řízení před soudem již Krajský soud v Brně v obdobných řízeních (sp. zn. 22 A 42/2014 a 22 A 49/2014) žalobu zamítl. Žalovaný na tomto místě na rozsudky v uvedených věcech pro stručnost odkázal.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazu o tom, že právě žalobce naplnil skutkové podstaty přestupků, které mu byly kladeny za vinu. Vycházel zejména ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří shodně vypověděli, že žalobce nebyl připoután za jízdy na sedadle bezpečnostním pásem, a dopustil se svým jednáním přestupků kladených mu za vinu, neboť jejich výpovědi k okolnostem spáchaných přestupků se v zásadních věcech nerozházely, naopak tyto výpovědi spolu korespondovaly. Žalovaný považuje závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.

Nad rámec uvedeného žalovaný se stručně vyjádřil k „opožděným“ skutkovým námitkám žalobce.

Žalovaný je toho názoru, že z výroku lze jednoznačně určit místa, kde měly být přestupky spáchány, když přestupek byl určen stran místa spáchání v obou případech, jak městem, tak i ulicí, kde došlo k přestupkům nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Žalovaný taktéž nesouhlasí s námitkou žalobce, kdy tento výslech svědků v rámci správního řízení podrobil srovnání s prováděním dokazování v rámci trestního řízení, kdy dokazování v rámci trestního řízení je precizně konstituováno v trestním řádu na rozdíl od správního řádu. V zákoně o přestupcích není provádění výslechu svědků podmíněno konáním ústního jednání. Taktéž se žalovaný neztotožňuje s názorem žalobce, že nelze hodnotit vícečinný souběh jako přitěžující okolnost při hodnocení sankce [viz § 42 písm. n) trestního zákoníku]. Jako ryze účelové lze hodnotit tvrzení žalobce, že nebyl zpraven o dokončeném shromažďování podkladů a možnosti se s nimi seznámit a že mu nebyla dána možnost odstranit vady blanketního odvolání. Ve správním spise správního orgánu I. stupně se nachází sdělení o možnosti se s podklady po jejich shromáždění ve stanovené lhůtě seznámit (ze dne 18.6.2015) a také výzva k odstranění nedostatků podání (ze dne 28.8.2015).

Žalovaný je toho názoru, že postupoval správně, když se s rozhodnutím Městského úřadu Boskovice ze dne 22.07.2015 ztotožnil a dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ho potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, kdy podrobněji rozvedl a ještě doplnil své žalobní námitky, když uvedl, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že cílem správního řízení není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Zároveň však poukázal na skutečnost, že správní soudnictví je podrobeno principu plné jurisdikce, kdy současně zákon jasně předvídá okolnosti, za kterých se přezkumu správního rozhodnutí soudem dá domáhat. Jeden z takových důvodů je přímo vymezen v § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

Je pravdou, že žalobce neuplatnil své námitky přímo ve správním řízení. Tento poustp je však nutno brát přímo k jeho tíži, kdy sám sebe žalobce ochudil o posouzení svých námitek jak před správním orgánem I. stupně, tak před správním orgánem odvolacím. Žalobce tedy svým

postupem „potrestal“ pouze a jen sám sebe kdy není dále nutné „trestat“ žalobce odepření projednání jeho věci a přezkumu ve správním soudnictví. Žalobce tedy konstatoval, že nelze nijak přičítat k tíži obviněného případ, kdy zůstane v rámci řízení o přestupku zcela nečinný. Jakékoliv vyjádření obviněného, vznesení námitek či navržení provedení důkazů ve správním řízení jsou toliko jeho právem, nikoli však povinností. Podstatné je, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu nese správní orgán nikoliv osoba obviněná. Pokud žalobce v žalobě „vyrukoval“ s jasnými a přesvědčivými argumenty, proč se nemohl protiprávního jednání dopustit, pak není otázkou, proč je nenamítal již v samotném správním řízení, nýbrž je otázkou, proč tyto argumenty nenapadly již samotný správní orgán a proč je nevzal v potaz. Správní orgány se snaží omlouvat svoji nečinnost pasivitou obviněného. Dále pak uvedl, že správní řád a zákon o přestupcích blíže nespecifikují, jak má být prováděna svědecká výpověď, ačkoliv v zákoně o přestupcích výslovně neupravuje problematiku provádění svědecké výpovědi, judikatura připouští analogické použití trestního zákoníku a trestního řádu s odkazem na požadavek jednoty právního řádu.

Řízení o přestupku je řízením trestního charakteru, ve kterém v zásadě platí stejné zásady a principy, jako v řízení o trestném činu. Analogie postupu v rámci provádění svědecké výpovědi upraveného trestním řádem je tak naprosto namístě. V tomto směru odkázal na rozsudek NSS ze dne 16.4.2008, č.j. 1 As 27/2008-67: *„Použití analogie ve správním trestání je přípustné v omezeném rozsahu tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a k újmě hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“*.

Tento předpoklad je zde naplněn, kdy zákon o přestupcích, resp. správní řád danou problematiku nedostatečně upravují a současně tento postup není žalobci k újmě. Dále pak žalobce doplnil, že zasahující policisté mají již z minulosti vůči žalobci silně negativní vztah. Žalobce tvrdí, že se s (jeden ze zasahujících policistů) zná již z dřívějšíka, kdy mezi nimi panuje silná nevraživost způsobená skutečnostmi a spory velmi osobního a intimního charakteru.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí tyto skutečnosti:

Pokud jde o námitku, že místo spáchání přestupků nebylo ani v jednom případě jednoznačně určeno soud uvádí:

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (MěÚ Boskovice ze dne 22.7.2015, č.j. DOP/DP-486/2014) vyplývá, že je uvedeno, že přestupkového jednání se žalobce dopustil 17.10.2011 v době kolem 13:40 hod. na ulici, okr. Blansko a ve druhém případě, že přestupku se dopustil dne 11.11.2014 v 8:00 hod. na ulici

Podle § 77 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání...

Soud na tomto místě uvádí, že dospěl zcela jednoznačně k závěru, že místo spáchání přestupku bylo přesně ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno a s ohledem na skutečnost o jaký přestupek se jednalo (šlo o nepřipoutání bezpečnostními pásy, a to v obou případech), je místo spáchání přestupku určeno dostatečně a spolehlivě, tedy je uvedeno v kterém městě k přestupkovému jednání došlo a na které ulici. Právě s ohledem na druh spáchaného přestupku, kdy připoutání bezpečnostními pásy musí být během celé jízdy, pokud nemá řidič lékařské potvrzení, které ho ze zdravotních důvodů této povinnosti zbavují. Takže pokud řidič řídí v obci anebo i mimo obec, musí být připoután bezpečnostním pásem. Jiná by byla např. situace, kdy by se měl řidič dopustit přestupku spočívající v nedodržení předepsané rychlosti, neboť tato by nemusela být v určitých částech obce stanovena ve stejné výši a pak by byla důležitá ještě bližší specifikace místa spáchání přestupku, což v tomto případě, jak soud uvedl, s ohledem na druh spáchaného přestupku, nebylo potřeba.

Tato žalobní námitka žalobce tedy důvodná není.

Pokud jde o další námitku žalobce, a to tu, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn, neboť byl zjištěn pouze z výpovědi dvou svědků, zasahujících policistů, když výslech policistů neprobíhal tak, jak stanoví ust. § 101 odst. 2 trestního řádu.

Krajský soud v Brně na tomto místě uvádí, že není pravdou, že správní orgány měly k dispozici pouze důkazy výsledkem dvou svědků, kteří přestupkové jednání žalobce zjistili, tedy policistů.

Právní orgány měly v případě obou přestupků k dispozici také policejní spisy, když důkaz čtením podkladů založených v policejních spisech u jednání provedly, skutečně však zásadními důkazy byly výsledky policistů, kteří přestupková jednání žalobce zjistili.

Na tomto místě soud uvádí, že není naprostý důvod o pravdivosti a věrohodnosti slyšených svědků mít jakékoliv pochybnosti, neboť policisté, kteří zjistili přestupková jednání žalobce, jsou naprosto nestrannými svědky, kteří v uvedené dny plnili pouze své služební povinnosti, ke kterým byli určeni, k přestupkovým jednáním žalobce se vždy vyjadřovali jako svědci všichni policisté, kteří vždy byli členy dvoučlenné hlídky a přestože byli vyslýcháni několik měsíců od doby, kdy k přestupkovému jednání žalobce došlo, na zásadní skutečnosti z tohoto přestupkového jednání si vzpomínali, ve všech podstatných věcech byli jejich výpovědi shodné a nebyl tedy nejmenší důvod o jejich svědecké výpovědi pochybovat. V případě žalobce, přestože tento byl v průběhu správního řízení zastoupen obecným zmocněncem, který je zmocněncem v řadě přestupkových řízení a tuto činnost vykonává téměř na profesionální úrovni, zůstali jak samotný žalobce, tak jeho zmocněnec v průběhu tohoto přestupkového řízení naprosto pasivní, když byli k výsledku všech svědků předvoláni, k provádění důkazů svědeckými výpověďmi se však nedostavili a v průběhu celého správního řízení naprosto ničeho nenamítali.

Soud zde shrnuje, že provedení důkazu výpověďmi svědků – policistů, bylo prováděno naprosto zákonným způsobem, v souladu se správním řádem a zákonem o přestupcích a o skutečnosti, že svědkové budou vyslýcháni mimo ústní jednání zmocněnec žalobce byl vyrozuměn, bylo mu sděleno, že v souladu s ust. § 51 odst. 2 správní řád bude mimo ústní jednání provedeno dokazování, a to výsledkem svědků – policistů dne na MěÚ Boskovice, když zmocněnec žalobce se tohoto dokazování nezúčastnil, neomluvil se, ani nežádal přeložení na jiný termín.

Provádění důkazů mimo ústní jednání je v souladu se správním řádem, je tedy dovoleno ust. § 51 odst. 2, když podmínkou je, aby o účasti u provádění důkazů mimo ústní jednání byl účastník vyrozuměn. To se v tomto případě stalo, takže zákon ze strany správního orgánu porušen nebyl a bylo věci zmocněnce žalobce, který byl řádně a včas o prováděném důkazu vyrozuměn, že se provedení důkazů – výsledkem svědků nezúčastnil.

Soud na tomto místě uvádí, že z výpovědí slyšených svědků, bylo zcela jednoznačně prokázáno, že přestupkových jednání – nepřipoutání se bezpečnostními pásy – a to v obou případech, bylo žalobci prokázáno. Jak soud již uvedl, provádění důkazy bylo v souladu se správním řádem i přestupkovým zákonem a žádný zákonný postup při provádění důkazů výsledkem svědků porušen nebyl.

Jak soud již uvedl, o svědecké výpovědi policistů nemá důvod pochybovat, své stanovisko k přestupkovým jednáním v průběhu celého přestupkového řízení žalobce ani jeho zmocněnec nevyjádřili.

Pokud žalobce až v podané replice na vyjádření žalovaného ze dne 2.9.2016 zpochybňuje podjatost svědka – policisty, toto tvrzení je dle názoru soudu tvrzením ryze účelovým, neboť pochybnosti o nezaujatosti svědka vznáší žalobce až téměř dva roky po spáchání přestupků, navíc z tohoto podání, tedy z repliky nijak nevyplývá proč mezi žalobcem a svědkem panuje „nepřátelství“.

Pokud by takováto skutečnost, tedy nepřátelství mezi žalobcem a uvedeným policistou skutečně existovalo, bylo by naprosto nelogické, aby tuto námitku nevznnesl a nepopsal žalobce již v průběhu správního řízení, nebo alespoň v podané žalobě.

Soud má za to, že nebylo prokázáno, že o nezaujatosti policistů vůči žalobci by byly nějaké pochybnosti. Navíc námitka o zaujatosti jednoho z policistů byla vznesena dávno po lhůtě, kdy je možno podat žalobu či její doplněk, tak jak je stanovena v soudním řádu správním.

Tato námitka tedy rovněž důvodná není.

Není důvodná ani námitka, dle které správní orgán se nepokusil odstranit vady podání blanketního odvolání.

Toto tvrzení není pravdivé. Je skutečně pravdou, že odvolání obecný zmocněnec podal pouze jako blanketní odvolání, tak jako je to u jmenovaného zmocněnce

obvyklé v přestupkových řízeních, kde je zmocněncem. Správní orgán však reagoval přesně v souladu se správním řádem a přípisem ze dne 18.8.2015 nazvaným Vyrozumění k žádosti o poskytnutí kopie spisu a výzva k odstranění nedostatku podání (odvolání). Je v něm mimo jiné uvedeno, že v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řád musí být z odvolání patrné, kdo dané odvolání (podání) činí a co navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání své jméno a příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu. Dále musí odvolání obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu, co napadá a v čem je spatřován rozpor mezi právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Dále uvedeno, že vzhledem k tomu, že odvolání podané zmocněncem neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, v návaznosti na ust. § 37 odst. 3 správní řád zmocněnce MěÚ Boskovice vyzývá k odstranění nedostatku podání, a to do pěti dnů od data převzetí písemnosti. Dále byl poučen zmocněnec, že v případě, že jím podané odvolání ve stanovené lhůtě nedoplní, správnost napadeného rozhodnutí se přezkoumá jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (§ 89 odst. 2 správní řád).

MěÚ Boskovice pak dne 18.8.2015 vydalo usnesení, kterým vyzvalo zmocněnce žalobce, aby do pěti dnů od doručení tohoto usnesení doplnil podané odvolání, tak jak bylo ve Vyrozumění uvedeno.

Na toto Vyrozumění a usnesení MěÚ Boskovice zmocněnec žalobce žádným způsobem nereagoval, a proto 9.9.2015 MěÚ Boskovice předal kompletně spisový materiál Krajskému úřadu JmK, který ve věci vydal rozhodnutí pak dne 25.9.2015.

Soud uvádí, že tato žalobní námitka důvodná není, neboť zmocněnec žalobce byl zákonným způsobem vyzván k odstranění vad podání, přesně způsobem, jak to ukládá zákon a je naprosto účelové tvrzení, že zmocněnec žalobce Ing. Jaroš by nevěděl, jak odvolání doplnit. Zde soud uvádí, že jmenovaný zmocněnec zastupuje v celé řadě přestupkových řízení, správní řád i přestupkový zákon musí tedy znát a jak soud již uváděl shora, vystupuje téměř na profesionální úrovni a soud neví, jakým jiným způsobem měl být ze strany správního orgánu vyzván k doplnění podání – odvolání.

V tomto případě má soud za to, že se opět jedná o jednu z forem obstrukčního jednání ze strany zmocněnce.

Pokud pak jde o poslední žalobní námitku, a to odůvodnění uložené sankce, kdy žalobce namítá, že ani toto nebylo ze strany správního orgánu relevantně odůvodněno.

Jednak namítal, že jako přitěžující okolnost nemohla být brána ta skutečnost, že se v krátké době po sobě žalobce dopustil stejného přestupkového jednání, neboť nelze dle žalobce přihlížet k okolnosti, že žalobce naplnil dvakrát po sobě stejnou skutkovou podstatu přestupku, jako k okolnosti přitěžující, když nedošlo k recidivě u žalobce, což se v daném případě nestalo. K recidivě nedošlo, přestupky byly spáchány pouze v souběhu. Dále pak nelze dle žalobce hodnotit přestupková jednání tak, že se jich tento dopustil úmyslně, když úmyslné jednání nemůže být bráno jako přitěžující okolnost.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že i otázkou uložené sankce se správní orgány přiměřeným způsobem zabývaly. Jako přitěžující okolnost uvedly, že žalobce spáchal stejné přestupky v krátké době po sobě jdoucí (jeden byl spáchán 17.10.2014, druhý stejný přestupek 11.11.2014). Soud má za to, že tuto skutečnost lze brát jako skutečnost přitěžující, když pachatel se ve velmi krátké době po sobě dopustil dvou naprosto stejných přestupků a správní orgán ani nepochybil když jako přitěžující okolnost uvedl, že obviněný se přestupku dopustil úmyslným jednáním, když je evidentní, že jako řidič musí znát silniční zákon a vědět, že při jízdě musí být připoután bezpečnostním pásem. Tuto skutečnost tedy musí každý řidič vědět a pokud ji nedodrží, jedná se zcela evidentně o jednání úmyslné.

Dále pak správní orgán uvedl, že porušením zákonné povinnosti ohrozil obviněný zejména svou vlastní osobu, poněvadž při vzniku dopravní nehody si mohl způsobit vážnou újmu na zdraví, takže lze brát jako polehčující okolnost to, že by porušením své zákonné povinnosti neohrozil ostatní účastníky silničního provozu, ale pouze sebe při vzniku dopravní nehody. Proto byla uložena sankce v polovině zákonného rozpětí, s čímž i soud souhlasí a trvá na tom, že i v tomto postupovaly správní orgány v souladu se zákonem a uložení sankce – pokuty ve výši 2.000,- Kč, tedy v polovině možném zákonného rozpětí soud také pokládá za správné a dodatečně zdůvodněné.

Soud na závěr shrnuje, je ani jedna žalobní námitka nebyla důvodná, a proto žalobu jako nedůvodnou § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4.4.2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Veronika Smékalová